

Овца и вълкъ.

(басня)

Една овца странела всѣкой нѣтъ
Отъ стадото. Веднѣжъ дошълъ вълкътъ,
Наеженъ и съ отворени уста.
За да избѣгне отъ опасността,
Овцата се замолила така:
„Не яжъ ме, вълчо, слаба съмъ сега, —
Почакай, лѣтосъ ще се угои;
Повѣрвай, на рѣчъта си ще стои! —
Вълкътъ склонилъ — повѣрвалъ на това.
— А какъ тогава да те призовъ? —
Попиталъ ѝ той съ тихъ и кроткъ гласъ
— Патило! — тѣй се назовавамъ азъ;
Помни добръ! — отвѣрижла овцата.

Вълкътъ зарадванъ тѣртилъ къмъ гората,
А тя се скрила въ стадото и вече
Не ходѣла отъ псета далече.
На есенъ Вълчо приближилъ и рекълъ:
„Патило, хайде, доста съмъ те чакалъ!“
Овцата пасла мѣжду тритѣ псета
И най-спокойно дала му отвѣта:
„Ако Патило не бѣше патила
Сега срѣдъ стадото не би се крила? . . .“

В. Т. Армазовъ

Пословица.

Не питай пѣтника, но питай патника.

Кой що прави — намира.

Привечеръ една котка съгледала, че на стрѣхата единъ гълъбъ задрѣмалъ. Тя го издѣбнѣла